

BREZPLAČNI

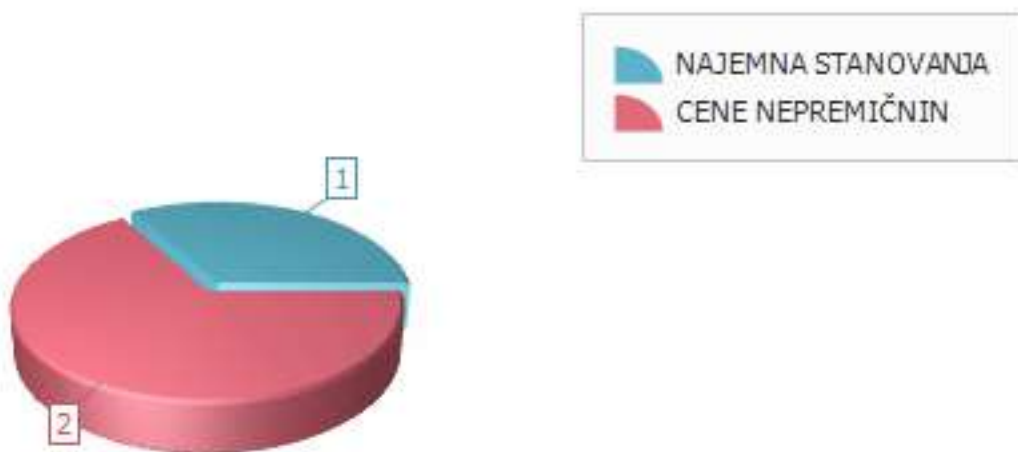
izobraževalni tečaji in tabori za učenje digitalnih kompetenc

6–15 in 16–29 let

Poročilo medijskih objav

Pripravljeno: 03.09.2026

Pojavnost:

Ključne besede v poročilu:

NAJEMNA STANOVANJA	1
CENE NEPREMIČNIN	2

Pregled objav

3. 09. 2026	Demokracija	Stran/Termin: 26	SLOVENIJA
Naslov:	Mag. Polona Rifelj		
Vsebina:	»Okoljskih standardov ne bomo zniževali zaradi posameznih interesov«		
Avtor:	Vida Kocjan		
Žanr:	INTERVJU		
Gesla:	NAJEMNA STANOVANJA		
3. 09. 2026	Slovenske novice	Stran/Termin: 13	SLOVENIJA
Naslov:	Najdražji kvadrati so v Hongkongu		
Vsebina:	Cene stanovanj v evropskih mestnih središčih se med seboj močno razlikujejo		
Avtor:	I. R.		
Žanr:	POROČILO		
Gesla:	CENE NEPREMIČNIN		
3. 09. 2026	Delo	Stran/Termin: 2	SLOVENIJA
Naslov:	Župan Janković bo tokrat imel resnejšo konkurenco		
Vsebina:	Lokalne volitve		
Avtor:	Uroš Esih		
Žanr:	POROČILO		
Gesla:	CENE NEPREMIČNIN		

3. 09. 2026

Demokracija

Stran/Termin: 26

Naslov: Mag. Polona Rifelj

Naklada: 11.000,00

Avtor: Vida Kocjan

Površina/Trajanje: 2.102,25

Rubrika/Oddaja: INTERVJU

Žanr: INTERVJU

Gesla: NAJEMNA STANOVANJA

[INTERVJU]

Mag. Polona Rifelj

ministrica za okolje in prostor

»Okoljskih standardov ne bomo zniževali zaradi posameznih interesov«

Vida Kocjan | STA/Nebojša Tejić, Bor Slana

Mag. Polona Rifelj, ministrica za okolje in prostor v 16. vladi Republike Slovenije, vodi enega najširših resorjev v državi. Zaradi dolgoletnih izkušenj v javnem in realnem sektorju dobro pozna upravne ovire, s katerimi se srečujejo podjetja in investitorji. V pogovoru zato ne govori le o okoljskih standardih, temveč o delovanju sistema: kdo odloča, na kateri podlagi, do kdaj in kdo odgovarja, če postopek stoji. Pogovarjali sva se o tem, ali lahko država odloča hitreje, ne da bi oslabil varstvo okolja in pitne vode, ter o projektih, ki že mesece delijo javnost.

DEMOKRACIJA: Spoštovana ministrica, gospa mag. Polona Rifelj. Imate več kot 20 let izkušenj na področju financ, prava, korporativnega upravljanja, javnega sektorja in tudi gospodarstva. Kako vam te izkušnje pomagajo pri vodenju tako širokega resorja, ki vključuje okolje, prostor, vode, naravo in stanovanja?

Mag. Polona Rifelj: Na ministrstvo gledam predvsem kot na velik sistem, ki mora delovati. Pri financah se naučiš odgovornosti za posledice odločitev, pri korporativnem upravljanju jasne odgovornosti in nadzora, v gospodarstvu pa zelo hitro vidiš, kakšno ceno ima počasno odločanje države. V našem resorju se vse to sreča: investitor potrebuje pravočasno odločitev, prebivalec varno pitno vodo, občina prostor za razvoj, drža-

va pa odgovorno upravljanje denarja. A razumeti moramo, da razvoj in varovanje okolja nista nasprotnika. Odločna država mora omogočiti sprejemljiv razvoj, zaščititi okolje in predvsem pravočasno odločiti. Znati mora reči da in ne, ne sme pa leta ne odločiti.

Pogosto poudarjate razumevanje upravnih ovir, s katerimi se srečujejo podjetja in investitorji. Kateri konkretni primer iz vaše prakse vas je najbolj prepričal, da je poenostavitev zakonodaje nujna?

Težko bi izpostavila samo en primer. Bolj me je prepričala množica primerov, pri katerih problem sploh ni bil okoljski standard, ampak način delovanja sistema. Ko imamo aktivne postopke državnih prostorskih načrtov, ki trajajo deset, petnajst ali celo več kot dvajset let, se moramo vprašati, ali je to še razumna uprava. Osebnost sem prepričana, da ne. Seveda obstajajo objektivni razlogi – spremembe projektov, tras, strokovne podlage, okoljske presoje, financiranje. Toda razlog za zastoj še ne pomeni, da je zastoj sprejemljiv. Prav zato pri vsakem dolgotrajnem postopku zahtevam štiri zelo preproste odgovore: kje stoji, zakaj stoji, kdo mora narediti naslednji korak in do kdaj. Poglejte, župana, podjetnika ali posameznika v resnici ne zanima, kateri direktorat ima zadevo na mizi. Zanima ga, ali bo država problem rešila in predvsem, kdaj.

INTERVJU

- Okoljskih standardov ne bomo zniževali zaradi posameznih interesov. Kjer to terjajo strateški interesi države, pa se morajo ukrepi na podlagi stroke in dejanskih razmer tudi prilagajati. Administrativne postopke moramo bistveno izboljšati.

Imate licenco za članstvo v nadzornih svetih in se dodatno izobražujete tudi na področju finančne forenzike. Kako boste to znanje uporabili pri nadzoru velikih projektov, kot so kanal C0 ali sežigalnice?

Predvsem z načeli, ki morajo veljati pri vsakem velikem projektu: jasna odgovornost, sledljivost odločitev, transparentnost in preverljiva poraba denarja. Pri velikih projektih me zanima: kdo je odločil, na kateri podlagi in ali je ravnanje države naknadno preverljivo. In to velja ne glede na investitorja ali politično podporo, da ne bo pomote. Predvidljiva država ni tista, v kateri nekdo vnaprej pozna rezultat, ampak tista, v kateri vsi poznajo pravila. In samo to je izhod iz t. i. »dogovorne« Slovenije.

V oddaji na Planet TV ste izpostavili, da veljavna zakonodaja ministru v veliki meri preprečuje, da bi vedel, kaj delajo njegovi podrejeni, oziroma da jih sploh sme kaj vprašati. Za kaj gre? Nekateri menijo, da minister vedno lahko odredi strokovni nadzor. Je tako?

Tu moramo biti zelo jasni. Minister je politično odgovoren za resor, hkrati pa mora spoštovati samostojnost uradnih oseb v konkretnih postopkih. In prav je tako. Ne morem poklicati uradnika in mu naročiti, kakšna mora biti odločitev. Toda med nedopustnim političnim poseganjem v konkretno odločitev in legitimno odgovornostjo ministra za to, ali sistem deluje, obstaja velika razlika. Tudi nova politična oblast mora to mejo spoštovati. Mandat volivcev nam sicer daje pravico in dolžnost, da spreminjamo politike in sistem, ne daje pa nam pravice niti zakonske podlage, da uradniku naročimo, kako mora odločiti v konkretnem upravnem postopku. A vseeno minister mora vedeti, ali postopki stojijo, zakaj stojijo, ali se spoštujejo roki in kje so sistemska ozka grla. In če sem politično odgovorna za ministrstvo, moram imeti orodja za preverjanje njegove učinkovitosti.

Ne želim posegati v strokovno presojo. Želim pa sistem jasne odgovornosti – za strokovno samostojnostjo se ne more skrivati neaktivnost. Pregledali bomo tudi, ali imajo predstojniki dovolj orodij za sistemski nadzor.

Minister lahko odredi strokovni nadzor, vendar praviloma šele po tem, ko je odločitev že sprejeta in obstaja sum, da ni bila strokovna ali zakonita. Takšen nadzor je torej predvsem naknaden. Ne omogoča pa ministru, da bi med postopkom preverjal, kako se zadeva vodi, kakšne strokovne podlage se uporabljajo in ali gre

Ne želim posegati v strokovno presojo. Želim pa sistem jasne odgovornosti, v katerem se za strokovno samostojnostjo ne more skrivati neaktivnost.

odločanje v pravo smer, ne da bi mu bilo mogoče očitati poseganje v samostojnost uradne osebe.

Kako je s kanalom C0, so kakšni posebni pritiski?

Pri kanalu C0 se mi zdita nevarni dve skrajnosti. Ena je pričakovanje, da mora nova oblast projekt zaradi pritiska preprosto ustaviti. Druga pa, da ga moramo zaradi dosedanjih vlaganj in evropskega denarja izvesti ne glede na odprta vprašanja. Zame je v vsakem primeru prioriteta čista pitna voda. Razumem pričakovanje dela javnosti: zamenjala se je oblast, zdaj naj ministrica naredi konec. Toda država tako ne sme delovati. Če jaz danes preskočim postopek, lahko naslednji minister jutri enako stori pri projektu, ki ga podpiram. In to ni pravna država.

Spremenimo lahko prioritete, zahtevamo učinkovitejše delo, preverimo zakonitost odločitev, terjamo odgo-

INTERVJU

Sama ne želim države, ki investitorju avtomatično reče da. Želim državo, ki mu pravočasno in argumentirano reče da ali ne. Pri čemer je poudarek na pravočasno.

Slovenija potrebuje dodatne zmogljivosti za termično obdelavo preostanka, mora odločitev temeljiti na količinah, okoljski sprejemljivosti, lokaciji, vplivu na ljudi, ekonomiki in dolgoročni strategiji – ne na vnaprej izbrani rešitvi, čeprav sežigalnice niso slaba rešitev. Zato potrebujemo jasne številke o količinah, alternativah, stroških in posledicah. Šele nato lahko odgovorno odločimo. Pri dveh od treh

predvidenih lokacijah ti podatki niso v celoti jasni.

Ob prevzemu poslov ste izpostavili tudi stanovanjske projekte. Kaj ste prevzeli, kaj se dogaja, gredo stvari v pravo smer?

Pri stanovanjih je stvar preprosta: stanovanje ne nastane s sprejetjem zakona ali številko v proračunu, zato stanovanjsko politiko povezujemo s prostorom. Predpisna veriga je konkretna: zemljišče, prostorski akt, komunalno opremljanje zemljišč, dovoljenje, financiranje, gradnja in cena. In če odpove zgolj en člen, stanovanja ni. Tudi zato smo stanovanjsko in prostorsko politiko povezali. Želimo več javnih najemnih stanovanj, primernih zemljišč, hitrejša umeščanje, komunalno opremljanje stavbnih zemljišč, aktivacijo praznih stanovanj in lažjo pot predvsem mladim do doma.

Pri tem bom vztrajala pri merilu, ki velja tudi drugje: stanovanjska politika ni uspešna takrat, ko sprejmemo zakon ali na novinarski konferenci predstavimo številko. Uspešna je takrat, ko človek pride do stanovanja, ki ga lahko plača, in ko mladi človek na podeželju lahko zgradi svoj dom.

Bili ste tudi na sejmu Agra in se srečali s številnimi sogovorniki. Kakšno je bilo glavno sporočilo?

Če povzamem ključno: okoljski resor ne sme biti nasprotnik slovenskega kmeta in tudi ni. Suša je poka-

vornost, slabo zakonodajo pa spremenimo. Dokler zakon velja, pa velja za vse. Pitna voda je strateški vir in njena varnost mora biti zagotovljena. Nepomembno je, kdo je investitor ali katera politična opcija projekt podpira. Za vse morajo veljati enaka pravila.

A razumeti moramo, da gre predvsem za pravno in finančno kompleksen projekt, povezan z evropskimi sredstvi in zavezami glede čiščenja odpadnih voda v ljubljanski aglomeraciji, ki zadeva celotno Slovenijo. Zato bi bilo neodgovorno, če bi ministrica mimo postopkov preprosto razglasila politično odločitev v eno ali drugo smer. O odprtih upravnih, okoljskih, inšpekcijskih in sodnih vprašanjih morajo odločiti pristojni organi ter stroka. In njihovih odločitev ne bom prejudicirala.

Pri tako občutljivem projektu pa mora biti povsem jasno, na katerih strokovnih podlagah je bila odločitev sprejeta. Ker zaupanje ustvarjajo zgolj preverljivi argumenti. Sama pritiskov na strokovna merila ne sprejemam. Razumem, da interesi obstajajo, moja naloga pa je zagotoviti, da odločajo zakon, stroka in javni interes.

Kaj pa sežigalnice, kaj se tu dogaja?

Tu bi naredila korak nazaj. Sežigalnica sama po sebi ni politika ravnanja z odpadki.

A hierarhija je jasna: manj odpadkov, ponovna uporaba in recikliranje, nato obdelava preostanka. Če

INTERVJU

zala, da moramo z vodo upravljati drugače. V istem letu imamo lahko poplave in pomanjkanje vode. Zato nujno potrebujemo več zadrževanja vode, namakanja, učinkovitejšo rabo in hitrejše postopke za sprejemljive projekte. Zavedajmo se, da voda ni neomejen vir in da njena raba ne sme ogroziti drugih uporabnikov ali ekosistema. Toda odgovor ne sme biti, da se nič ne da. Tu je naloga države v iskanju rešitve.

Poslušanju ljudi na terenu pa mora slediti delo. Zato že ves čas potekajo delovni sestanki glede namakanja, voda in prilagajanja kmetijstva. Slovenija ni brez vode, z njo pa moramo bistveno kakovostneje upravljati. Na žalost tega ne moremo hitro spremeniti – zamujene so bile številne priložnosti –, moramo pa se prilagajati. In tu pridemo do težjega dela. Vsi se strinjamo, da potrebujemo poplavno varnost, zadrževanje vode in namakanje. Težje je, ko je treba povedati, kje bo zadrževalnik. Preseči bomo morali logiko »rešitev da, samo ne pri meni«. Če vsako rešitev zavrremo v svojem okolju, ne bomo rešili ničesar. Trdim, da država mora posege strokovno utemeljiti, iskati mora najmanj obremenjujoče rešitve in upoštevati legitimne interese. Ne more pa obljubiti prilagajanja brez sprememb za kogar koli.

Napovedali ste pospešitev postopkov umeščanja v prostor in izdajanja gradbenih dovoljenj ter digitalno platformo za spremljanje. Kdaj lahko pričakujemo prve merljive rezultate?

Tu ne želim iz rokava potegniti številke samo zato, da bi lepo zvenela. Najprej moramo pošteno ugotoviti, kje smo, sicer čez leto dni niti ne bomo vedeli, ali smo bili uspešni.

Najprej res intenzivno pregledujemo postopke in ozka grla: podvajanje dokumentacije, različne zahteve in možnosti vzporednega dela. Forenzično pregledujemo tudi informacijske in geoinformacijske sisteme, stroške in podvajanja. Treba je razumeti, da digitalizacija ni nova aplikacija: najprej proces, nato podatki, šele nato tehnologija. Digitalno spremljanje mora nedvoumno pokazati, kje je zadeva in kdo je na vrsti. Podvojene rešitve moramo racionalizirati, učinek pa meriti v času, podatkih ali strošku. Ljudem je vseeno,

koliko direktorátov imamo; pomembno je, ali država zato odloča hitreje in ali je jasno, kdo je odgovoren.

Kako boste uskladili hitrost postopkov z varstvom okolja in pitne vode, zlasti pri projektih na vodovarstvenih območjih?

Tako, da teh dveh stvari ne bomo zamenjevali. Hitrost postopka ne določa okoljskega standarda. Če je projekt nesprejemljiv, ga hitrejši postopek ne bo naredil sprejemljivega. Če pa projekt vse pogoje izpolnjuje, ni nobenega javnega interesa, da država to ugotavlja več let. Na vodovarstvenih območjih je pitna voda strateški vir. Kakovostna zgodnja presoja lahko projekt tudi pospeši, saj investitor pravočasno izve, ali je rešitev sprejemljiva. Najdražje in po mojem mnenju nedopustno pa je, če država investitorju šele po letih pove, da projekta na izbrani lokaciji ni mogoče izvesti.

Ministrstvo po reorganizaciji pokriva zelo široko področje. Kako preprečujete, da se ne bi ponovno pojavili podvajanja in neusklajenosti med okoljem, prostorom in stanovanji?

To je bil razlog za reorganizacijo: naloge, razpršene med tri ministrstva in vladno službo, smo povezali. Število direktorátov smo zmanjšali s šest na tri, število vseh notranjih organizacijskih enot pa s 76 na 48, kar pomeni zmanjšanje za 36,8 odstotka. Namesto treh ministrov imamo enega, namesto šestih direktorjev direktorátov imamo tri. Ocenjeni prihranek samo pri plačah vodstvenega kadra je približno 1,21 milijona evrov letno. Toda prihranek ni najpomembnejši rezultat. Pomembneje mi je, da so poti odločanja krajše in da je odgovornost jasnejša. Prostora namreč ne moremo načrtovati brez okolja, stanovanj ne brez prostora in poplavne varnosti ne brez voda. Zdaj so ta področja ponovno povezana tudi organizacijsko. In občine morajo to občutiti v bolj usklajenem delovanju države in jasni odgovornosti. Neusklajenost in podvajanja odpravljamo z digitalnimi orodji, ki omogočajo prenos informacij in podlago za pravilne odločitve.

V pismu zaposlenim ste poudarili politično nevtralnost in prepoved simbolov ter ideoloških stališč v službenem času. Kakšni so bili odzivi?

Precej manj dramatični, kot bi sklepali iz odzivov zunaj ministrstva. Sporočilo je bilo profesionalnost. Javni uslužbenec ima pravico do osebnih stališč, v službenem času pa predstavlja državo in mora delati strokovno, nepristransko in enako do vseh ter slediti interesom države, ne pa posameznim ideološkim trendom, ki škodijo državnim interesom. To zame ni ne leva ne desna zahteva. To je standard profesionalne javne uprave. Da ne bo sprenevedanj – enako velja za vse. Zato: enaka pravila, strokovna merila in jasna odgovornost.

Ne bom branila stanja zato, ker smo ga podedovali. Odgovarjala bom za to, kaj bomo z njim naredili in kaj bo zaradi našega dela drugače za ljudi, občine in mlade.

INTERJU

Biografija

Mag. Polona Rifelj je po izobrazbi magistrica politologije, univerzitetna diplomirana komunikologinja in ekonomistka, ki svoje znanje nenehno nadgrajuje, med drugim na področju finančne forenzike, ima pa tudi licenco za članstvo v nadzornih svetih. Ima več kot 20 let vodstvenih in izvršilnih izkušenj na področju financ, prava, korporativnega upravljanja ter javnega sektorja. Svoje strokovne kompetence je pridobivala na odgovornih položajih v gospodarstvu, državni upravi in lokalni samoupravi. Med drugim je opravljala funkcijo državne sekretarke na Ministrstvu za gospodarski razvoj in tehnologijo Republike Slovenije ter vodila finančna in pravna področja v realnem sektorju. Pred imenovanjem je zasedala položaj prokuristke v podjetju Nigrad, d. o. o. Zaradi svojih dolgoletnih izkušenj na vodilnih položajih v javnem in realnem sektorju je dobro seznanjena s problematiko in konkretnimi izzivi, s katerimi se gospodarstvo sooča na področju okoljske zakonodaje in trajnostnega razvoja. Odlikujeta jo razumevanje upravnih ovir, s katerimi se spoprijemajo podjetja in investitorji, ter operativno znanje s področja upravljanja proračunov, optimizacije procesov in vodenja zahtevnih investicij.

Koliko birokratske ovire zavirajo naložbe, kaj je treba najprej spremeniti?

Najbolj jih zavira nepotrebna negotovost. Investitor lahko vračuna strošek okoljske zahteve, težko pa negotovost, ali bo postopek trajal šest mesecev ali sedem let in ali bodo organi zahtevali različne stvari. Zato ponavljam štiri ključne besede: predvidljivost, učinkovitost, pravna varnost in odgovornost.

Načrtno in sistemsko odpravljamo podvajanje dokumentacije, nepotrebno zaporednost postopkov, ponovno odpiranje razrešenih vprašanj, nejasne odgovornosti in obdobja neaktivnosti. Odpravljanje birokracije zato ne pomeni odpravljanja pravil, kar skušajo v narativ vnesti (pre)številni. To dvoje se v političnih razpravah prepogosto zamenjuje. Postopek lahko skrajšamo, odpravimo podvajanja in od države zahtevamo, da odloči v razumnem roku. Ne moremo pa investitorju obljubiti, da bo zato dobil odločitev, kakršno si želi. Sama ne želim države, ki investitorju avtomatično reče da. Želim državo, ki mu pravočasno in argumentirano reče da ali ne. Pri čemer je poudarek na pravočasno.

Kako je mogoče zagotoviti, da se pri velikih projektih – CO₂, sežigalnicah, poplavni varnosti – ne

ponovijo napake iz prejšnjih obdobj, tako glede dovoljenj kot glede porabe javnega denarja?

Sistem ne sme biti odvisen od tega, kdo je minister, župan, investitor ali uradnik. Potrebujemo jasna pravila, transparenten postopek, sledljivo odločitev in odgovornost. Tudi čez leta mora biti mogoče ugotoviti, kdo je odločil, na kateri podlagi in koliko je stalo. In enako velja za javni denar: uspeh ni, koliko smo porabili, ampak kaj smo dosegli. To velja tudi za poplavno obnovo. Zaostanek po letu 2023 moramo nadomestiti in narediti preskok od sanacije k preventivi. Tu moramo biti pošteni tudi do ljudi, ki so od spremembe oblasti pričakovali hitre spremembe. Razumem jih in tudi sama želim učinkovitejšo državo. Toda postopkov pravne države ne moremo preskočiti samo zato, ker smo prepričani, da imamo prav. Naša naloga je skrajšati postopke, določiti odgovornost, spremeniti slabe predpise in državo prisiliti, da odloča – ne pa zamenjati ene politične samovolje z drugo. In prav to je rdeča nit mojega vodenja: začeli smo pri sebi, zdaj moramo urediti postopke, povečati odgovornost in meriti rezultate.

Ne bom branila stanja zato, ker smo ga podedovali. Odgovarjala bom za to, kaj bomo z njim naredili in kaj bo zaradi našega dela drugače za ljudi, občine in mlade.

[D]

3. 09. 2026

Slovenske novice

Stran/Termin: 13

Naslov: Najdražji kvadrati so v Hongkongu

Naklada: 36.290,00

Avtor: I. R.

Površina/Trajanje: 780,33

Rubrika/Oddaja: PEKEL, NEBESA

Žanr: POROČILO

Gesla: CENE NEPREMIČNIN

Cene stanovanj v evropskih mestnih središčih se med seboj močno razlikujejo
Med deseterico najdražjih mest le dve prestolnici največjih evropskih gospodarstev

STANOVANJSKO vprašanje je eden največjih problemov po vsej Evropi. Pri tem ne gre le za dostopnost nepremičnin, temveč tudi za njihovo cenovno dosegljivost, zlasti v prestolnicah, velikih urbanih središčih in priljubljenih turističnih destinacijah. Cene nakupa in najema nepremičnin se med državami močno razlikujejo. Poročilo Mapping the World's Prices 2026, ki ga je objavil raziskovalni inštitut Deutsche Bank, primerja cene kvadratnega metra stanovanja v središču 69 mest, med katerimi je 28 evropskih, poroča Euronews. Na vrhu evropske lestvice sta dve švicarski mesti, zaradi česar je Švica hkrati najdražja država za nakup nepremičnine v mestnih središčih. V Zürichu kvadratni meter stanovanja stane 22.910 evrov, medtem ko je v Ženevi cena 19.439 evrov. Za stanovanje s površino 80 kvadratnih metrov bi to pomenilo, da bi bilo treba v Zürichu odšteti približno 1,833 milijona evrov, v Ženevi pa okoli 1,555 milijona evrov.

London je na tretjem mestu s ceno 17.241 evrov oziroma 14.782 funtov na kvadratni meter. Stanovanje, veliko 80 kvadratnih metrov, bi v britanski prestolnici tako stalo okoli 1,379 milijona evrov oziroma 1,183 milijona funtov.

Pariz je na četrtem mestu, vendar so nepremičnine v francoski prestolnici občutno cenejše kot v Londonu. Kvadratni meter tam stane 12.771 evrov, kar pomeni, da je nakup stanovanja v središču

Zürich je najdražji v Evropi.

FOTO: CHRISTIAN HARTMANN/REUTERS

Ljubljana se s povprečno ceno okoli 4300 evrov na kvadratni meter uvršča med ugodnejša evropska mesta.

Londona približno 35 odstotkov dražji kot v Parizu. Prvo peterico zaključuje Dunaj, kjer kvadratni meter stane 12.483 evrov. Med prvimi petimi mestnimi središči sta izmed največjih evropskih gospodarstev le London in Pariz. Najdražje nemško mesto je München s ceno 11.435 evrov na kvadratni meter.

Na seznamu desetih najdražjih so še Luksemburg z 11.011 evri, København z 10.191 evri, Stockholm z 10.037 evri in

Oslo z 9785 evri na kvadratni meter. V norveški prestolnici je cena tako padla pod 10.000 evrov.

Poročilo primerja cene kvadratnega metra stanovanja v središču 69 mest. FOTO: DOKUMENTACIJA DELA

Tri skandinavski mesta so med desetimi najdražjimi, medtem ko so Helsinki na 13. mestu z 8431 evri na kvadratni meter. Malce dražja od finske prestolnice sta Milano in Amsterdam, kjer kvadratni meter stane 9378 oziroma 9273 evrov. Praga je dražja od prestolnic Španije in Nemčije. Za kvadratni meter stanovanja v središču češke prestolnice je treba odšteti 8352 evrov. V Madridu je cena 7831 evrov, v Berlinu pa 7613 evrov na kvadratni meter. Sledi Rim s 7328 evri. Nad 7000 evrov na kvadratni meter so cene tudi v Dublinu, kjer znašajo 7185 evrov, ter v Frankfurtu s 7162 evri. V Lizboni kvadratni meter stane 6636 evrov, v Barceloni pa 6485. Istanbul je najcenejše evropsko mesto na tem seznamu, kvadratni meter stanovanja v središču stane 2646 evrov. Sledijo Atene s 3442 evri na kvadratni meter. Med cenejšimi mesti je Bruselj, prestolnica Evropske unije, ki je tretji z dna lestvice. Tam kvadratni meter stanovanja stane 4380 evrov. V Birminghamu cena znaša 4671 evrov, s čimer je prav tako pod mejo 5000 evrov. Nad to mejo so Budimpešta s 5243 evri, Varšava s 5443 evri in Edinburg s 5708 evri na kvadratni meter. Slovenska prestolnica se s povprečno ceno okoli 4300 evrov na kvadratni meter uvršča med cenovno ugodnejša evropska mesta, saj je precej pod splošnim evropskim povprečjem, ki znaša

9090 evrov na kvadrat. Kljub temu pa cene novogradenj in elitnih lokacij v Ljubljani segajo vse do 9000 evrov za kvadrat.

Glede na te podatke cena stanovanja z 80 kvadratnimi metri površine preseže milijon evrov le v štirih mestih. Zürich je pri tem blizu meje dveh milijonov, medtem ko v Ženevi cena presega 1,5 milijona evrov.

Najdražji in najcenejši

Povprečna cena stanovanja s površino 80 kvadratnih metrov v vseh 28 mestih znaša okoli 727.000 evrov. Če pa upoštevamo vseh 69 mest, zajetih v poročilu, je najdražji Hongkong z 23.790 evri na kvadratni meter. Sledita Zürich z 22.910 evri in Seul z 21.897 evri.

Na drugem koncu lestvice sta Kairo, kjer kvadratni meter stane le 784 evrov, in Johannesburg z 913 evri. V obeh mestih je cena pod 1000 evri na kvadratni meter.

Podatki v poročilu temeljijo na podatkih Numbea in Deutsche Banka, zneski pa so preračunani v evre po povprečnih tečajih Evropske centralne banke v prvi polovici leta 2026, povzema portal N1.hr. **I. R.**

Cena stanovanja z 80 kvadratnimi metri površine preseže milijon evrov le v štirih mestih.

3. 09. 2026

Delo

Stran/Termin: 2

Naslov: Župan Janković bo tokrat imel resnejšo konkurenco

Naklada: 16.187,00

Avtor: Uroš Esih

Površina/Trajanje: 689,08

Rubrika/Oddaja: AKTUALNO

Žanr: POROČILO

Gesla: CENE NEPREMIČNIN

Župan Janković bo tokrat imel resnejšo konkurenco

Lokalne volitve Po Luki Mescu je kandidaturo za župana glavnega mesta napovedal tudi bivši predsednik vlade Tone Rop

»Potrebujemo človeka z dobrimi upravljavskimi izkušnjami, ki ima željo Ljubljano spet vrniti Ljubljančanom,« je ob napovedi kandidature bivšega predsednika vlade Toneta Ropa za župana prestolnice povedala Urška Klakočar Zupančič. Glavna predvolilna obljuba Luke Mesca, še enega izzivalca župana Zorana Jankovića iz levsredinskega pola, pa je brezplačni vrtec za vse Ljubljančane.

UROŠ ESIH

»Želimo si takšnega načina vodenja, ki bo pošten, ki bo skladen s pravili, kjer bomo slišani in v katerem bomo lahko na glas povedali, kaj mislimo,« je povedala bivša predsednica državnega zbora ter pri tem posredno kritizirala dolgoletnega župana Jankovića in

- Ustanovni kongres stranke Urške Klakočar Zupančič in Toneta Ropa bo čez dva tedna.
- Na levi sredini je več kandidatov za župana kot na desni.
- S kandidaturo se spogleduje tudi predsednica SLS Tina Bregant.

njegov način vodenja ljubljanske mestne občine.

»Ljubljančani nismo klienti mestne uprave, mestna uprava ni Ljubljana. Ljubljana smo vsi. In to želimo v temelju spremeniti s svojim političnim programom,« je nadaljeval Tone Rop. Želi si boljše Ljubljane, katere upravljanje bo

bolj transparentno, bolj učinkovito, bolj strokovno, predvsem pa bo v interesu vseh Ljubljančanov.

Zanj in za listo, zbrano okoli njega in Urške Klakočar Zupančič, bo mera uspeha to, da bodo v Ljubljani zagotovili več stanovanj in da bodo ta dostopnejša. »V Ljubljani imamo zemljiško politiko, ki favorizira kapital in dobiček pred stanovanjsko preskrbo za Ljubljančane,« je povedal Rop.

Rop: V Ljubljani imajo volivci zdaj izbiro

Tone Rop in Urška Klakočar Zupančič ustanavljata tudi politično stranko. Oba bosta po vzoru strank Levica in Vesna sopredsedujoča v stranki. »Mene ste spoznali kot predsednico državnega zbora, ki je naklonjena marginaliziranim skupinam in se trdno bori za demokracijo, pravno državo in človekove pravice. Tone pa ima upravljavsko sposobnost, ki je pri vodenju zelo pomembna,« je opisala njuno politično simbiozo.

Ustanovni kongres stranke bo čez dva tedna, sta napovedala. Imen, ki bodo na listi za volitve v ljubljanski mestni svet, nista želela razkrivati, bo pa na njej Klakočar Zupančičeva. Kot generalni sekretar stranke se omenja Jani Möderndorfer, politik, ki je zamenjal številne stranke na liberalni sredini.

»Menim, da ni popolnoma nič slabega, če imamo v Ljubljani konkurenco na županskih volitvah. V preteklosti smo velikokrat poslušali, da je bil temeljni problem, da Ljubljančani niso imeli izbire. Zdaj je izbira,« je Rop odgovoril na

Najbolj udarna predvolilna obljuba Luke Mesca je uvedba brezplačnega vrta za vse v prvem letu mandata. FOTO BLAŽ SAMEC

Ljubljančani nismo klienti mestne uprave, je ob napovedi kandidature za župana Ljubljane povedal Tone Rop. FOTO JOŽE SUHADOLNIK

vprašanje, kako sprejema dejstvo, da je Luka Mesec iz Levice konkurenca na levi sredini.

Zavrnil je tezo, da gre za drobitev sil na levi sredini, ki bi na koncu volitev lahko šla v prid aktualnemu županu Jankoviču. »Mi smo se pogovarjali tudi s stranko Levica in seveda je veliko skupnih točk. Je pa pot, po kateri dosežemo te cilje, različna,« je pojasnil Rop.

Mesec bo strogo nadziral kratkoročni najem

Sokoordinator Levice Luka Mesec je vstop v ljubljansko župansko tekmo napovedal julija, včeraj pa je predstavil štiri temeljne točke svojega županskega programa. »Po 20 letih je čas za novega župana, za nova merila uspeha in novo generacijo,« je vsebinski sklop odprl Luka Mesec, ki prav tako kot Rop podpira dejstvo, da bodo imeli pre-

bivalci glavnega mesta letos na županskih volitvah izbiro. Na volitve se podaja s sloganom »Ljubljana, ki si jo lahko privoščimo«, zato se bo

Želimo si takšnega načina vodenja, ki bo pošten, ki bo skladen s pravili in v katerem bomo lahko na glas povedali, kaj mislimo.

URŠKA KLAKOČAR ZUPANČIČ

osredotočil na zniževanje stroškov življenja v mestu, ki se nezadržno zvišujejo. Najbolj udarna predvolilna obljuba je uvedba brezplačnega vrtca za vse v prvem letu mandata.

Pri dostopnosti stanovanj napoveduje oster nadzor nad nepremičninami, ki se v Ljubljani oddajajo za turiste. »Visoki donosi, ki jih je mogoče ustvarjati z AirBnb, dvigujejo cene stanovanj, kar privablja tiste, ki stanovanja v Ljubljani kupujejo kot investicijo in jih puščajo prazna,« pravi Mesec in napoveduje, da bo njihova mestna uprava takoj začela izvajati oster nadzor nad kratkoročnim oddajanjem nepremičnin, ki se v Ljubljani lahko oddajajo 60 dni na leto. Pet odstotkov proračuna bi namenil projektom v četrtinskih skupnostih.

Kdo bo kandidiral na desni?

Poleg Ropa in Mesca so na levi sredini kandidature za ljubljanskega župana že napovedali sedanji župan Jankovič, kandidat Preroda Gregor Novak in mestni svetnik Jasmin Feratović iz Piratske stranke.

Na desni strani pa sta do zdaj kandidature napovedala Aleš Primc (Glas za otroke in družine) in nekdanji mestni svetnik Mihael Jarc.

Stranke desnice, ki so na oblasti, še nimajo, in kot kaže, ne bodo imele svojega skupnega kandidata. Za vstop v župansko tekmo v Ljubljani teren tipa tudi šefica SLS Tina Bregant, ki ji ni uspelo postati ministrica v četrti vladi Janeza Janše. Bregantova je po naših informacijah pri agenciji Ninamedia naročila telefonsko anketo z vzorcem 500 respondentov. Rezultat je pokazal, da bi se ji v primeru nastopa na volitvah lahko obetala podpora okoli šest odstotnih točk. Predsednica spogledovanja s kandidature ni ne potrdila ne zanikala. Sogovorniki na desni pa pravijo, da Bregantova nima blagoslova Janeza Janše, da bi nastopila kot kandidatka »konsolidirane desnice«.